

rigt i høj grad besværliggør den skattemæssige behandling af disse virksomheder.

Et af finansministeren nedsat udvalg undersøger for tiden virkningerne af den i 1949 indførte beskatningsform for kooperative virksomheder, men har endnu ikke kunnet tilendebringe sine undersøgelser.

Indkomstskattepligten.

Til § 47.

Paragraffen angiver, hvilke selskaber der skal anses skattepligtige med hensyn til al indkomst, hvad enten denne hidrører fra indkomstkilder her i landet eller i udlandet (fuld skattepligt).

Nr. 1. Den nugældende regel i statsskatteovens § 2, nr. 5 a, omhandler foruden aktieselskaber visse andre selskaber, nemlig kommanditaktieselskaber, d. v. s. kommanditselskaber, i hvilke et aktieselskab med hele sin kapital står som kommanditist, samt andre selskaber, hvis medlemmer eller deltagere ikke alle hæfter solidarisk uden begrænsning for selskabets forpligtelser. Under den sidste gruppe af selskaber falder almindelige kommanditselskaber, hvor en af deltagerne, komplementaren, hæfter med hele sin formue, medens kommanditisten eller kommanditisterne kun hæfter med deres indskud, og endvidere partrederier, hvor deltagerne vel hæfter med hele deres formue, men kun i forhold til deres anpart i foretagendet.

Med hensyn til kommanditselskaber er forholdet det, at kommanditistens andel i den i selskabet i et regnskabsår indvundne fortjeneste vil være aftalt ved selskabets stiftelse eller fastlagt ved senere aftaler eller retsafgørelser, medens komplementarens andel udgør hele den øvrige del af overskuddet. Tilvejebringelse af egentlige reservefonds vil som regel ikke finde sted. I disse selskaber, hvor en enkeltpersons indsats og ubegrænsede hæftelse for selskabets forpligtelser er det fremtrædende element, hvor deltagerens interesser let lader sig udskille, og hvor grænsen til de tilfælde, hvor der blot foreligger almindelige låneforhold (stille selskaber) er flydende, skønnes der ingen grund til at opretholde den specielle selskabsbeskatning. Man har derfor ved de foreslåede regler ikke medtaget disse selskaber under selskabsbeskatningen, og det er altså tanken, at disse selskabers overskud fremtidigt

skal direkte beskattes hos de enkelte deltagere.

Dette gælder også kommanditaktieselskaber, der som foran anført blot er kommanditselskaber, hvor kommanditisten er et aktieselskab, men hvor der ved siden af findes en eller flere personligt ansvarlige deltagere (komplementarer). Det siger sig selv, at det som kommanditist deltagende aktieselskaber må beskattes efter reglerne for aktieselskaber, men selve kommanditaktieselskabet som sådant foreslås ikke opretholdt som selvstændigt skattepligtigt selskab.

Tilsvarende betragtninger gør sig gældende ved partrederier, hvor hver af deltagerne kun hæfter i forhold til sin anpart. Da deltagerne hæfter personligt, falder disse selskaber udenfor den i udkastet givne definition på skattepligtige selskaber.

Under denne definition falder først „indregistrerede aktieselskaber“. Med ordet „indregistrerede“ har man tilsigtet at fastslå, at et lovligt indregistreret aktieselskab altid er skattepligtigt, uanset om selskabsformen er en formalitet, fordi selskabet reelt beherskes af en enkeltmand. Så længe et selskab opfylder aktieselskabslovens fordringer til et lovligt bestående aktieselskab, skal det hverken fra skattemyndighedernes eller den skattepligtiges side kunne gøres gældende, at selskabet reelt er en nullitet. Praktiseringen af de nugældende regler har på dette område givet anledning til mange vanskelige overvejelser også med hensyn til, hvorvidt der skulle etableres sambe- skatning mellem to eller flere selskaber.

En anden sag er det, at hvis det oplyses, at et indregistreret aktieselskab ikke opfylder betingelserne for lovligt at bestå som aktieselskab, og det følgelig udslettes af aktieselskabsregisteret, vil dette også få skattemæssige konsekvenser.

I den nugældende statsskatteovns § 2, nr. 5 a, indeholdes en regel, der hjemler skattefrihed for aktieselskaber og andre selskaber med begrænset ansvar, for så vidt overskuddet af selskabets virksomhed udelukkende anvendes i almenvelgørende, humane, kunstneriske, videnskabelige og deslige øjemed, hvilket i praksis er forstået således, at denne anvendelse af overskuddet skal være vedtægtsmæssigt bestemt. Efter at det i aktieselskabsloven af 15. april 1930 udtrykkeligt er fastslået, at et selskab for at kunne betragtes — og indregistreres — som et aktieselskab skal have til formål